

I don't give a damn

written by Alfons Duran Pich | 2 d'octubre de 2021

En tota obra dramàtica hi ha un moment àlgid, un moment que fet i fet tanca simbòlicament el relat. Si aquest moment coincideix amb el final de l'obra, la força de tancament és encara més gran. Així succeeix a *Gone with the Wind*, quan Rhett Butler, el cínic i arrogant protagonista, contesta la pregunta de la jove, bella i capriciosa Scarlett O'Hara, que li demana "Where shall I go?" (On aniré?), "What shall I do?" (Què faré?). Butler sentència: "Frankly my dear, I don't give a damn".

Em quedo amb el final: "Francament estimada, se me'n fot", encara que fonèticament la paraula anglesa és potser més contundent.

Si ens oblidem de la frase sencera i ens vam quedar amb el nominatiu (damn), el significat canvia el seu accent. *Damn* és maleït, pervers, que té males intencions.

En qualsevol cas, la resposta és menyspreadora. Ni li importa ni li interessa. Es pot referir, com és el cas de la pel·lícula, a una persona, però també val per a altres circumstàncies.

És el que em passa, i no crec ser-ne l'únic, amb el portanoves de la informació quotidiana. Jo habitualment em quedo amb el *flash* dels titulars (per si d'una vegada per totes ha començat la III Guerra Mundial i no m'he assabentat) i passo pàgina ràpidament. Recordo que en una ocasió li van preguntar a Andrew Weil –un dels metges més reconeguts dels Estats Units, que després de viure anys a la selva amazònica retornà al seu país i va obrir consulta amb la seva medicina integrativa– quin era el consell definitiu per qualsevol dels seus molts pacients. Weil va ser taxatiu: "Feu dieta de telediaris durant un parell de setmanes. Reduirà la vostra toxicitat". Perquè

d'això es tracta.

Ja fa molts anys que els mitjans de comunicació espanyols, sense distinció, resulten tòxics per a qualsevol ciutadà raonablement equilibrat. Els que s'entesten a seguir-los, no estaria de més que es vacunessin prèviament, consell probablement estèril vistos els nivells d'audiència. Però com que els virus s'estenen amb facilitat, la majoria dels mitjans d'origen català (per la seva base territorial) s'han anat també contagiant progressivament (uns contents, els altres reticents), fins a aconseguir la quota dels primers. Si vols tenir un mínim pols de la rogalia informativa, només pots acudir a alguns digitals (molt comptats) que amb les conegudes dificultats econòmiques arrossegueu la seva subsistència en aquest contaminat entorn. La resta són escombraries.

A tall d'exemple, prendrem un ventall de les informacions que els mitjans destaquen en les seves graelles de sortida en un dia qualsevol. Aquestes informacions seran després rebotades a les incomptables tertúlies en què els tertulians professionals (quin ofici!) Es creuen retrets, s'insulten, es menyspreen, es vanten d'allò que no saben, i després surten corrents a la recerca de més dietes.

En aquest dia, agafats a l'atzar, els temes estrella eren: la taula de diàleg, les declaracions de la senyora Colau, la soflama (expressió per aixecar l'ànim) del senyor Lesmes, les suposades tribulacions de l'exbisbe senyor Novell, el partit de futbol de "la Roja" i la Federació de futbol de Kosovo, el sumari sobre "que venen els russos", i altres perles similars.

Vejam:

- La "taula de diàleg" és un tema gastat. Se'n parla massa quan encara ni tan sols s'han assegut. Tampoc no se sap perquè s'asseuran. Per part de l'Estat resulta un paperot i per part del govern català un gest, aparentment amb propòsits electorals del partit de

govern. Com que no hi ha actius que posar sobre la taula (ni un "roc a la faixa"), no hi ha capacitat negociadora. Pura teatralitat.

- La senyora Colau va recuperant el seu millor perfil d'"abella Maia", amb els seus abellots i les seves obreres en plena activitat. Si continuen a aquest ritme acabaran destruint la ciutat de Barcelona. La senyora Colau "experimenta", però seria millor que ho fes a la terrassa de casa. I per si no n'hi hagués prou, fa declaracions extemporànies que qüestionen alguna cosa més que el seu patrimoni polític. Contraposar el progrés a la independència de Catalunya és d'una gran baixesa moral. No és la primera vegada que aflora la seva mesquinesa.
- El senyor Lesmes, president perpetu del Consell General de Poder Judicial, que fa ja molts anys que hauria d'haver abandonat el lloc, i que té en el seu currículum haver ocupat alts càrrecs en els governs del senyor Aznar, a més d'haver estat col·laborador de la fundació FAES, s'ha dolgut públicament per la concessió dels indults (tramposos indults) als líders independentistes penats. El senyor Lesmes sap sobradament que la concessió d'indults correspon al poder executiu, però no per això deixa de queixar-se. Probablement ell hauria exigint que complissin la totalitat de les penes.
- Sembla que el senyor Novell, com diuen per aquí, "ha pescat una xicoteta". El senyor Novell és un personatge singular amb perfils oposats. D'una banda diuen que és un tipus intel·ligent i preparat per al seu ofici, i per això va aconseguir el lloc de bisbe de la seva religió a edat primerenca. D'altra banda és dels escassos eclesiàstics de l'espectre catòlic que va prendre partit pel dret a la independència de Catalunya i per la llibertat dels líders empresonats. I ja com a rematada, és un ultraortodox en temes com l'avortament, l'homosexualitat, etc. Resulta difícil comprendre aquest còctel, però no crec que sigui de la nostra incumbència.

I menys ho és baixar a les clavegueres i barrejar les aficions literàries d'una suposada xicoteta amb elucubracions sobre pensaments demoníacs.

- El de "la Roja" cal prendre-s'ho humorísticament. Que l'Estat espanyol faci el ridícul i no reconegui l'Estat de Kosovo és un problema de difícil solució. Per a l'Estat espanyol qualsevol territori que s'emancipa és perillós, pel "mal exemple" que pogués donar als catalans independentistes. Però que "la Roja" s'enfronti en un partit de futbol a una federació i no a un equip d'un país és de Mortadelo i Filemó. I que els mitjans d'informació disciplinadament, a la búlgara, repeteixin aquesta faula, ens mostra ben clar amb qui ens les havem.
- I ja finalment ens queda el sumari sobre el "cas Volhov" i la teòrica ingerència russa a Catalunya per afavorir la independència. Com sempre, tot es basa en el servei d'informació de la Guàrdia Civil, a partir del material de la qual s'ha instruït un sumari. La primera constatació és d'índole geogràfica: Rússia queda molt lluny. Si Catalunya fos Crimea i Barcelona Sebastopol, no hi hauria res a discutir. El cosí de Zumosol estava molt a prop i per això Crimea es va independitzar, va fer un referèndum i en l'actualitat forma part de la Federació Russa. Això de Catalunya i Rússia no arriba ni per a una sèrie de James Bond. Jo no sé on han estudiat geopolítica els funcionaris implicats en aquest assumpte, però jo els obligaria a fer repàs i a presentar-se a la pròxima convocatòria, que segurament tornarien a suspendre.

Aquests ingredients o similars formen part de la dieta alimentària diària amb la qual s'informen o malformen els ciutadans d'aquest país, dieta que a més passa per la cuina dels tertulians.

Abans als nens els donaven oli de ricí per purgar. Ara ja no

es fa físicament, sinó per ones electromagnètiques.

Facin cas al doctor Weil. Jo el segueixo escrupolosament perquè en el fons, com a Rhett Butler, tot això *I don't give a damn*.